

DEN SMALLE BOG

Digitalt kulturtidsskrift. Redigeret af Jakob Brønnum. 10. årgang. ISSN: 2446-0079

Læs Den smalle bog fast

Den smalle bogs skribenter

Kontakt og kolofon

torsdag den 24. april 2025

Koblingen mellem fødsel og forandring?

Jonas Reppel

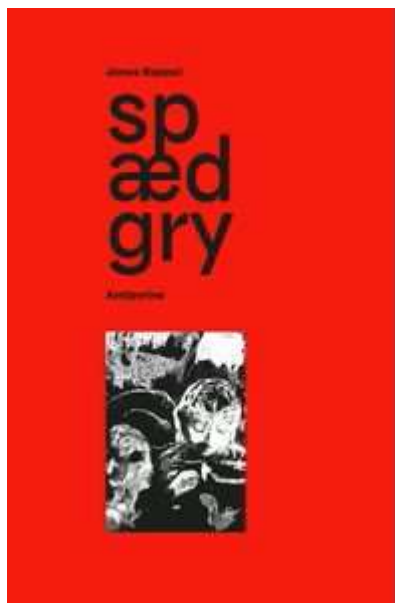
Spædgry

Antipyrine 2025

Af Carina Wøhlk

Spædgry er titlen på Jonas Reppels nye digtsamling. Læserens blik dvæler ved det sammensatte ord. Spædgry. Det er smukt og tungt. Som en gravid mave. Er det mon digterens ærinde at understrege koblingen imellem det nye liv og den nye dag, imellem fødslen og forandringens mulighed?

Jonas Reppel er ikke et ubeskrevet blad. I 2022 debuterede han med digtsamlingen Farfedt, der handler om længslen efter en far. I sin anden udgivelse kredser Reppel om betydningen af selv at blive far. Hvordan bliver man det uden nogen ordentlig faderskikkelse at spejle sig i? Hvordan bliver man det, når man er "umoden/ som et hvidt jordbær" og tynget i knæ af barndomstraumer og social arv? Og kan man overhovedet tillade sig at bringe et barn ind i en verden, der kæmper med krig, klimaforandringer og kapitalistisk skævvridning?

Spædgry har flere direkte litterære referencer, men sender en indirekte hilsen til Maj My Humaidans Ærø manifestet. Ligesom Humaidan er Reppel drevet af en samfundskritisk motor, der brummer arrigt over den hverdag, vi har skruet sammen; en vanvittig hverdag, hvor vi parkerer børn, gamle og andre sårbare eksistenser på underbemandede institutioner for at få tid til at holde samfundshjulene i gang. Eller samfundsrotoren. Som Reppel skriver: "Samfundet er en/ helikopter/ jeg galoperer/ på propellerne".

Der er en politisk tråd igennem hele digtsamlingen. Og tråden er umiskendeligt rød. Reppel galper af social indignation og gylper af ministerlede. Til tider ligefrem rabler han af raseri – over alle de talende jakkesæt, over denne og hin "ministerpølse", der magtliderligt og pengebegærligt profiterer på de svage.

Midt i digterjegets harme kommer et barn til verden. Datteren Isolde, som digtsamlingen er dedikeret til. Et værgeløst og sprogløst væsen lander i hans liv, i hans hænder og sender bølger af beskyttertrang igennem ham. Hendes fødsel bliver en kile af håb ind i det, der kan føles så massivt håbløst.

Nogenlunde samtidigt mister den nybagte far sin mormor – det menneske, som har givet ham støtte og stabilitet, når alt andet vaklede. Med ét segner ”de hænder/ som engang/ løftede min krop”. Og han spørger tankefuldt: ”Jeg går til begravelse/jeg løfter et barn/ en kiste af træ..../hvem løfter mig nu”?

I det hele taget er dette at blive løftet og båret – og spørgsmålet om, hvem der egentlig bærer hvem – et gennemgående tema i digtsamlingen. Reppel skriver hudløst om dem, der falder, dem, systemet spænder ben for – og dem, der aldrig bliver hevet op fra samfundets bund. Han synes at drømme om en verden, hvor det skrøbelige får lov til at holde livet oppe. Som han rørende formulerer det: ”jeg går med dig/ i en slynge/ ingen kan se/ du bærer/ det hvide jordbær”.

Og det lillebitte barn bærer ikke bare sin umodne far. Det er også hende, der ”holder spædgryet oppe”, som det hedder i titeldigtet. Ja, i et glimt er det, som om rollingen ”holder solen oppe/ med armene”. Reppel sætter ord på en trosbekendelse, som i al sin renfærdighed lyser ind i læserens eget mørke: ”når du kommer/ bliver alt anderledes/ det tror jeg”.

Spædgry er en digtsamling med meget på hjerte. Den forholder sig til en verden i brand, men er stærkest i det bløde lys, der opstår i mødet med et nyt liv.

Indsendt af [Jakob Brønnum](#)

Etiketter: [boganmeldelse](#), [digtsamling](#)

Ingen kommentarer:

[Nyere opslag](#)

[Start](#)

[Ældre opslag](#)

Abonner på: [Kommentarer til indlægget \(Atom\)](#)